

Imádság Háza

**Az 1987-es
Fordulat**

Copyright ©
Imádság Háza Alapítvány

Minden jog fenntartva.

E könyvet vagy annak részleteit csak a kiadó előzetes írásbeli engedélyével szabad másolni vagy közzétenni.

Könyvterv, borítóterv
Prazsákné Torday Csilla

Lektorálás: Szócs Éva

Imádság Háza Alapítvány
www.imadsaghaza.com
imadsaghaza@gmail.com

A könyvben szereplő bibliai idézetek dőlt betűvel vannak kiemelve és zárójelben a Biblia fordítás neve található.

Copyright ©

Imádság Háza

Az 1987-es Fordulat

Mit mond a Lélek a Gyülekezeteknek

A kiadó előszava

Az Imádság Háza Gyülekezetben az országért való imádkozás mindig fontos szerepet töltött be. Az is kijelenthető, hogy az 1987-es közbenjáró konferencia adta meg a lökést a csoportnak, hogy helyi gyülekezetté váljon 1989-ben. A közösségnek voltak evangélizációs hadjáratai, részt vett gyógyító és szabadító szolgálatokban, időnként karitatív munkát is végzett, de leginkább a dicsőítő és imádkozó szolgálatban érezte magát otthon. A vezetők sokat tanítottak a közbenjáró imádkozás fontosságáról, és arról, hogy foglalkozzunk a nemzetünket érintő politikai kérdésekkel is, mert Isten akarata csak úgy tud megvalósulni, ha értelmes módon imádkozunk érte. Az Imádság Háza ezzel a szolgálattal hiszem, hogy áttört egy falat, amit évszázadokon keresztül sok gyülekezetben építettek, nevezetesen azt, hogy a hívő embernek semmi köze a politikához, hiszen ránk „csak” azt bízta az Úr, hogy Isten Országát építsük.

Élénken emlékszem arra, amikor először voltam a közösség összejövetelén Zoltán lakásán, aki alapítója volt az Imádság Házának. Az összejövetelen arról volt szó, hogy Margit, IV. Béla királyunk lánya milyen fontos szerepet töltött be országunk megmaradása érdekében. Közbenjáró imádkozó lévén sokat könyörgött Magyarorszáért, édesapját és bátyját is sikerült egy időre kibékítenie. Számomra nagyon újszerű és vonzó volt ez a látásmód, mivel az iskolában soha nem hallottam a

történelem ilyen értelmezéséről. Arra gondoltam, hogy jó lenne megírni Magyarország történelmét ebből a nézőpontból is.

Ez a tanulmány pont egy ilyen hiányt tölt be, mivel a 19. század elejétől napjainkig átveszi azokat a sorsdöntő eseményeket, melyek történelmünket alakították. Rávilágít a háttérben meghúzódó szellemi folyamatokra, indítékokra, jó és rossz döntésekre, a közbenjáró imádkozás hiányára, vagy annak meglétére. Mivel nem az általánosan elfogadott történelem szemlélet mentén halad, talán sokaknak „mellbevágó” lesz egy-két megállapítás, de itt érdemes megjegyezni, hogy amit a földön dicsőítenek, azt a Mennyben nem sokra becsülik. A másik igazság, amit a füzetből megtanulhatunk, az az, hogy nagyon fontos az ima, mert először mindig szellemben történnek meg a dolgok, és csak utána a fizikai világban. Akinek ezt nehéz elfogadni, annak azt tudom mondani, hogy a láthatók a láthatatlanból álltak elő.

„Hitünk által értjük meg, hogy a világmindenséget Isten a kimondott szava által teremtette, és hogy a láthatókat a láthatatlan dolgokból hozta elő.”

Zsid 11,3 (EFO)

Prazaák László

Summa

A magyar történelem kilenc nagy fordulópontja a 19-20. században a „rossz döntések sorozata” volt. Ezekben minden következő döntés az előzőből következett, két fordulópont között pedig kényszerpályán haladtunk. Azonban 1987-ben Isten jóra fordította sorsunkat, és teljesen új pályára térítette történelmünket: ez a Fordulat a kegyelem által nyújtott lehetőség volt, amelyet egy maroknyi hívő megragadott. Végül a tanulságok.

Beveretés

A 19. század közepétől a magyar nemzet szellemi és politikai vezetői többször kerültek olyan kritikus helyzetbe, amikor döntéseik hosszú távra meghatározták a nemzet sorsát. Véleményem szerint ilyenkor többnyire rosszul döntöttek – és természetesen az események is rossz irányba haladtak. Úgy is mondhatnánk: cseberből vederbe kerültünk. Egyik rossz döntés vont maga után a következőt. Vezetőink – sokszor a legjobb

szándékkal – szakadékbba kormányozták az ország szekerét. A korábbi rossz döntések miatt sokszor kényszerpályára kerültünk, s kormányzásról már szó sem lehetett – külső erők sodortak bennünket egyre nagyobb katasztrófák felé.

A „sorozatos rossz döntések” kifejezéssel arra utalok, hogy az első rossz döntés miatt egész nemzetünk a lefelé vezető úton indult el – és a második döntésnél már csak a rossz és a még rosszabb között választhattunk. Ez a továbbiakban többször megismétlődött – míg végül a szakadék alján kötöttünk ki: a Kádár-korszakban. Dominóhatásnak is nevezhetnénk: szinte minden rossz döntésünk a következő gödörbe taszított bennünket (Markov-folyamat – mondanák a matematikusok). Két döntési helyzet között általában kényszerpályán haladtunk, nem volt választási lehetőségünk. Amikor mégis adódott ilyen, vagy nem vettük észre, vagy túl későn akartunk pályát váltani.

Hozzá kell tennem, hogy ebben a folyamatban „vak vezetett világtalant” – vagyis döntéshozó vezetőink a 19. sz. elejétől 1990-ig elképesztő mértékben képtelenek bizonyultak az előrelátásra, a választható utak felmérésére! Visszanézve jól látható, hogy egy-egy rossz döntés miatt hová jutottunk. Keserű tanulság, hogy soha nem oda, ahová szerettünk volna. Vezetőink minden döntés előtt fényes jövőt ígértek – de többnyire az ellenkezője következett be. Tragikusan hiányzott a próféta látás, de még a „józan paraszti ész” is.

Tisztában vagyok vele, hogy sokan másképpen látják nemzetünk sorsának alakulását, és a történészek között sincs egyetértés e döntések értékelésében. Ezért a következő gondolat-kísérletet javaslom: most csak arra figyeljünk, hogy a nemzet vezetői, akiknek egy fontos kérdésben döntenük kellett, milyen indítékok

alapján hoztak döntést. Milyen célt akartak elérni döntésükkel? Mit reméltek ettől, és mit ígértek népünknek?

Azután vizsgáljuk meg, hogy elérték-e céljukat? Mit eredményeztek a döntéseik?

Milyen rossz döntésekről beszélünk?

1. Útkeresés a 19. sz. első felében (Reformkor)
2. Forradalom és szabadságharc (1848)
3. A szabadságharc folytatása és a trónfosztás (1849)
4. Kiegyezés (1867)
5. A Magyar Királyság és a nemzetiségek viszonya
6. Belépés az első világháborúba (1914)
7. Szocialista-kommunista uralom (1918-19) és a Trianoni Békeszerződés (1921)
8. Újabb hitetés a két háború között: a német orientáció
9. Belépés a második világháborúba (1941)

Mit jelent az 1987-es Fordulat?

1987-ben a rossz döntések sorozata megszakadt. Egy maroknyi hívő végre jól döntött, amikor megragadta a lehetőséget a kölcsönös megbocsájtásra és megbékélésre. Ez a megbékélés-folyamat azóta is tovább gyűrűzik, és még sok jó gyümölcsöt várhatunk tőle. A sorsunk jó vágányra került, jó irányba halad. Talán hamarosan az is meglátszik, hogy Isten valóban jót tervezett a számunkra, s ez a jó meg is fog valósulni, ha a magyar hívő keresztények hajlandók egymással együttműködni és Uruknek engedelmeskedni.

Kilenc példa a rossz történelmi döntésekre:

1. Úttheresés a 19. sz. első felében (Reformkor)

Javasolom, hogy válasszuk kiindulópontnak a 19. század elejét. Ami ezt megelőzte, az akkor már lezárult – és a továbbiakban nem határozta meg a század sorsdöntő kérdéseit. Ekkor még volt választási lehetőségünk.

A 18. sz. végére egyértelművé vált, hogy Magyarországot a Habsburg Birodalom végleg bekebelezte, és ezen a magunk erejéből nem tudunk változtatni. El kellett fogadnunk, hogy az osztrák császár egyúttal magyar király is. Viszont hiába várjuk tőle, hogy gondját viselje és javát keresse Magyarországnak, mert nem törődik vele, csak a Habsburgok uralmával. Bécsben tartja udvarát, nem ismeri, és nem is törekszik megismerni a magyarokat, nem beszél a nyelvünket, nem érdeklődik a múltunk. Idegen. Magyarországot csak a Birodalom egyik tartományának tekinti, ahonnan katonának lehet vinni a fiatal férfiakat, és amely „kenyeres kosara” a Birodalomnak.

Mindez fél-gyarmati helyzetbe kényszerített bennünket, de az iga keretein belül még mindig maradt valamennyi mozgásterünk – s ezt igyekeztünk is kihasználni. Különösen a nyelvművelés, az irodalom, a művészetek és az oktatás területén sokat

fejlődött a nemzet. Ezen a területen a Habsburgok (II. József rövidéletű rendeleteitől eltekintve) nem akadályozták a „hazafias mozgólódást”. Széchenyi István például – annak ellenére, hogy a Habsburg udvar nem nézte jó szemmel törekvéseit – igen sok tervét meg tudta valósítani, és ezek a fejlesztések tartósan bizonyultak.

A Reformkorban a magyar nemzet mintha felébredt volna kábultságából. A történetnek ez a része eléggé közismert. A nemzet útelágazáshoz érkezett, és két irány közül kellett választania. Ekkor még volt választási lehetőségünk, és ebbe a Habsburg uralom nem szólt bele.

Széchenyi István terve:

Az egyik irányt gróf Széchenyi István képviselte, aki istenfélő és igazságszerető ember volt. Teljes szívvel törekedett nemzetét felemelni. Ugyanakkor realista politikusként gondolkozott, és tisztán látta a nemzet elmaradottságát. Felmérte azokat a tennivalókat, amelyek a felemelkedéshez kellettek. Sokat utazott Nyugat-Európában, és minden új fejlemény, találmány érdekelte. A látottakat igyekezett meghonosítani, és igen sok területen sikerrel járt.

Csak néhány példa: a Magyar Tudományos Akadémia és a Nemzeti Kaszinó alapítása, a dunai gőzhajózás megindítása, gőzgéppel hajtott hengermalmok és a hazai malomipar fejlesztése, a Lánchíd építése, Tisza-szabályozás, lóversenyek megindítása és a hazai lótenyésztés fellendítése, stb.. Mindezekkel és nagyhatású könyveivel az egész nemzet gazdasági, kulturális és tudományos felemelkedését, széleskörű fejlődését szolgálta.

Fontos, hogy ezek a törekvések maradandó áldásokat jelentettek a nemzet számára, még akkor is, amikor a szabadságharc elbukott. A Lánchíd

építése akkor is „sikertörténet”, ha rajta elsőként a Habsburgok hadserege kelt át Budáról Pestre 1849-ben.

Széchenyi az egész nemzet sorsáért felelősséget viselt. A megkoronázott királyhoz lelkiismereti okokból hűséges volt, és nem rokonszenvezett a francia forradalom eszméivel. Azt akarta elérni, fejleszteni, amit az adott keretek, a Habsburg Birodalom korlátai között lehetett – és erre igen sok lehetőséget látott. Tervei, célkitűzései nagy részét meg is valósította – s ezeknek máig élvezzük jó gyümölcseit.

Széchenyi számára a nemzet belső fejlődése, megerősödése jelentette az utat a felemelkedéshez, nem a forradalom. A Péld 16:32-ben ezt így fogalmazta meg Salamon király: „Többet ér a türelmes kitartás, mint a nagy hősiesség, és az önuralom, mint a hadi sikerek.” Úgy vélem, történelmünkben számos olyan időszak ismerhető fel, amelyben az elszenvedett csapások után a „türelmes kitartás” felvirágzáshoz vezetett. Ugyanakkor arra is számos példát találunk, hogy a „nagy hősiességből” mindig bukás lett, és sohasem hozta meg a várt eredményt.

Mint tapasztalt katonatiszt, és realista politikus, Széchenyi világosan látta, hogy a forradalom fegyveres harchoz vezet, s akkor a Habsburgok és szövetségeseik egyesült erejével szemben a magyar hadseregnek esélye sincs a győzelemre.

Azt is korán felismerte, milyen súlyos veszélyeket jelent a magyar nemzet számára, ha a Magyarországon belüli nemzeti kisebbségek követeléseit nem tudják vezetőink idejében kezelni. Ezekre írásaiban már az 1830-as évek elején figyelmeztette a nemzetet. Tragikus, hogy erre senki sem hallgatott.

Kossuth Lajos terve:

A másik irány Kossuth Lajos nevéhez fűződik, aki a szabadjóműves hálózat tagja volt – vagyis okkult befolyás alatt állt. Valódi istenhite nem volt, a vallás nem sokat jelentett a számára. A „Szabadság” bálványát imádtá, és a királyság elleni gyűlölet vezette. Ízig-vérig lázadásra hajlamos forradalmár és „népvezér” volt. Ezen kívül személyes ambíciók is mozgatták. Fontos volt számára a népszerűség. Az 1789-es francia forradalom eszméiért lelkesedett – ezeket követte. Most nézzük meg egy kicsit közelebbről a francia forradalom szellemi hátterét és eseményeit!

A forradalom eszméit maguk a franciák sem tudták megvalósítani. Nemzeti himnuszuk a „zsarnokság elleni harcra buzdít” – de forradalmuk valójában egy „szuper-zsarnoknak” készített utat: Napóleont segítette uralomra. Gyűlölték, és a forradalom nevében kivégezték királyukat, de a császárt imádták, és mindhalálig szolgálták.

Megjegyzem, hogy Napoleon a történelem egyik leginkább antikrisztusi figurája – uralma pedig az egyik „jelmezes főpróbája” az utolsó idők nagy eseményeinek! A napóleoni háborúban a francia császár hatalmi tébolya következtében milliós tömegek pusztultak el, s Franciaországban alig maradt épkezláb felnőtt férfi. Ha tömören akarjuk összefoglalni, mit tett Napoleon a saját népével, ezt mondhatjuk: vágóhídra, tömeges pusztulásba vezette őket – teljesen értelmetlenül. Elég meggondolni, milyen „zseniális ötlet” volt az Oroszország ellen vezetett hadjárata, amely totális kudarccal végződött. Ekkora örültséget a későbbikben csak Hitler tudott „produkálni” (aki ugyanott, és pontosan ugyanazokat a hadvezetési hibákat követte el).

Kossuthhoz visszatérve meg kell állapítanunk, hogy a saját álmainak foglya volt, s emiatt nem számolt a lehetőségekkel, nem látta a következményeket, nem tudta felmérni az erőviszonyokat. Szinte az egész nemzetet félrevezette. A Reformkor idején egyre növekvő befolyásra tett szert, majd az 1848-49-es események alakításában szinte „kézi vezérlelssel” irányította az egész országot.

Miért tette mindezt? Mert egész gondolkozásából ez következett! Elkötelezett híve volt az 1789-es francia forradalom eszméinek, és abban hitt, hogy ezek megvalósíthatók Magyarországon.

Gyűlölte a királyokat – ezért sürgette a Habsburgok trónfosztását. Mint a romantikus kor gyermekei általában, Kossuth is fehéren-feketén látta a világot, és a „szabadság eszméje” volt az istene. Sem Jézus Krisztusban, sem Ábrahám Istenében nem hitt igazán. A királyság államformáját a zsarnoksággal azonosította – s annak minden intézményét és kiszolgálóját elvakultan gyűlölte. Mindezt népszerű formában Petőfi fejezte ki a verseiben – nagy sikerrel.

Kossuthnak volt egy különleges képessége: óriási hitető erővel tudta terjeszteni eszméit! Akik hallgatták, általában a hatása alá kerültek, és attól kezdve vakon követték magasztos eszméinek megvalósításában. Az egész nemzettel el tudta hitetni, hogy ha fegyvert fogunk a Habsburg uralom ellen, és hősiiesen, „utolsó csepp vérünkig” harcolunk, akkor ki tudjuk vívni szabadságunkat. Kossuth szemében a nemzet felemelkedésének legfőbb akadálya a Habsburg uralom, sőt maga a királyság intézménye volt, tehát elsősorban ezt akarta „forradalmi erőszakkal” lerázni. Vakon hitt abban, hogy ha Magyarország megszabadul a Habsburgoktól, visszanyeri önállóságát, a sajtószabadságot, függetlenséget, stb. – akkor a többi

belső kérdést már mi magunk is meg tudjuk oldani. Jellemző, hogy Széchenyivel szemben sokáig nem törődött a nemzetiségi kérdéssel, csak 1949-ben próbált megoldást keresni ezekre a súlyos feszültségekre – de akkor már késő volt.

Kossuth egyáltalán nem volt realista politikus. Saját elképzelései és vágyai után futott – azokat akarta minden áron (!) megvalósítani. A romantikus kor romantikus „látnoka” volt, aki a saját elképzeléseinek foglya lett. Tüzes szónoklataival az egész nemzetet fel tudta lelkesíteni, és szinte mindenkivel elhitette, hogy ezek a vágyak valósággá fognak válni. Mivel okkult befolyás alatt állt, vakon hitt a saját álmaiban – vagyis be volt csapva, és másokat is félrevezetett. Klasszikus példa ez a „vak vezet világtalant” esetére.

Tervei, ígéretei, vágyai azonban nem váltak valóra! Amit művelt, az valójában hitetés volt. Hamis hitet keltett az emberekben, amely mélységes csalódásba torkollott. Ami bekövetkezett, éppen az ellenkezője volt annak, amit Kossuth a nemzetnek ígért.

2. Forradalom és szabadságharc

Ahogy a reformkori események követték egymást, Kossuth lelkesítő szónoklatai erősebbnek bizonyultak, mint Széchenyi józan tanácsai. A nemzet a hitetés hatása alá került, és Kossuth mögött

sorakozott fel. 1948-ban már az egész nemzet gondolkozását és főleg érzelmeit ő irányította! Ezzel az egész nemzet a francia forradalom szellemiségének hatása alá került.

Ez volt az első és meghatározó rossz döntés. Ebből kikerülhetetlenül következett a forradalom és a szabadságharc, abból meg a továbbiak. Petőfi forradalmi verseiben mutatkozik meg legtisztább formában, hogy a francia forradalom eszméinek magyarországi követői mit akartak elérni, hogyan látták a jövőt, milyen úton kívántak haladni, és mennyire elvakultan gyűlölték a királyságot. A „Világszabadság” hamis eszméje után futottak. Ez élénken emlékeztet a kommunisták eszméire.

Az egész nemzet számára a „Szabadság” vált központi kérdéssé – de liberális felfogásban. Valójában azt jelentette: „Nekem ne parancsoljon senki! Majd én eldöntöm, hogy mi az igazságos és jó – ebbe ne szóljon bele senki! Minden korlátot, hagyományt, magasabb tekintélyt el kell törölni! Nem ismerem el magam fölött semmiféle hatalmat, nem tisztelek se Istent, se embert, se királyt, se hagyományt – én szabad vagyok! Ha valaki korlátozni akarja a szabadságomat, akkor fegyvert fogok, és kész vagyok harcolni érte.” Kb. így lehetne Petőfi „Nemzeti dal” c. versét prózában összegezni.

De itt álljunk meg egy kicsit! Történelmi tény, hogy (kevés kivétellel) az egész nemzet számára vonzóbb volt a „Kossuth-féle szabadság-látomás”, mint Széchenyi útmutatása. Vajon miért?

Mert voltak – és még ma is vannak – olyan szellemi tényezők népünkben, amelyek a „forradalmi megoldások” felé hajtanak bennünket. Másképpen: még mindig sokan gondolják, hogy céljainkat

forradalmi erőszakkal és hősiés „huszárrohammal” érhetjük el. Sokan rokonszenveznek a lázadó hangadókkal, akik mindenféle fennhatóság ellen uszítanak. Ezeknek teljesen mindegy, hogy éppen ki van hatalmon – azokat hibáztatják, vádolják, vagy egyenesen gyűlölik – akiket az adott helyzetben követniük kellene.

Tehát ne gondolja senki, hogy minden rossz fejleménynek egyedül Kossuth az oka! Ő csupán élére állt azoknak, akik a „hőn áhított szabadságot” eleve a forradalom, és a fennhatóság elleni lázadás útján akarták elérni. Ha nemzetünk az 1840-es években túlnyomórészt a békességre igyekvő, a hősiés harccal szemben a szorgalmas munkát választó polgárokból állt volna, Kossuth nem talált volna elegendő követőt – és a szabadságharc elmarad.

Hogy Kossuth és Széchenyi közül melyiküknek volt igaza, az lehetne vélemény kérdés is. Az viszont már tény, hogy az a „szabadság-látomás”, amit Kossuth a nemzet elé tárt, és amivel ezeket mozgósított a szabadságharcra, nem valósult meg. Nem érdemes azzal foglalkozni, hogy miért nem vált valóra – egyszerűen maradjunk annál, hogy nem lett belőle semmi.

Sőt, minden éppen fordítva történt, mint ahogy Kossuth ígérte. Szabadság helyett még szorosabb rabság, függetlenség helyett szinte gyarmati kiszolgáltatottság, győzelem helyett totális vereség és a győztes kegyetlen bosszúja következett. Vagyis, ez a látomás becsapás és hitetés volt: az egész nemzet hitt benne, óriási erőfeszítéssel igyekezett megvalósítani – de hiába.

Nem változtat a lényegen, de érdemes tudni, hogy Kossuth sem akart fegyveres harcot kezdeni a

Birodalom ellen. Jó ideig úgy látszott, hogy erre nem is lesz szükség, mert a Habsburg császár 1848 tavaszán minden kérésünket teljesítette, és a magyar országgyűlés által kért változtatásokba „simán” beleegyezett. Legális keretek között, császári kinevezéssel megalakult az első magyar kormány és a magyar honvédség. Európa számos korabeli forradalma közül csak a magyarországi kezdődött békességes úton-módon. Ez azonban mégis csapdának bizonyult!

Hamarosan kiderült: a Habsburgok becsaptak bennünket. Eszük ágában sem volt kiengedni a markukból Magyarországot. Kezdeti „engedékenységek” nem belátáson alapult, csak időt akartak nyerni. Titokban, aljas módon ellenünk uszították a magyarországi nemzetiségeket, majd a császár leváltásával minden korábbi engedményüket visszavonták. A fegyveres harcot ők kényszerítették ránk.

Csak hogy az adott nemzetközi helyzetben a Habsburg Birodalom elleni fegyveres harc eleve bukásra volt ítélve! Széchenyi ezt már 1848 őszén jól látta. Saját magát okolta a kikerülhetetlenül bekövetkező nemzeti katasztrófáért – idegösszeomlást kapott, és elmegyógyintézetbe került.

Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy az orosz cár – aki közeli rokona volt az osztrák császárnak – pár évtizeddel korábban, a napóleoni háborúk során már küldött egy hadsereget az Olaszországban harcoló osztrák sereg megsegítésére. Tehát várható volt, hogy ez ismét előfordul. Ráadásul 1815-ben megalakult a „Szent Szövetség”: az orosz cár, a porosz király és a Habsburg császár egymást támogató egyezménye, amelyhez Franciaország és a német fejedelmek is csatlakoztak. Ez a

szövetség kifejezetten a forradalmi mozgalmak ellen jött létre. Minden józan és realista politikus előre láthatta, hogy e hatalmi tömb több millió katonájával szemben nekünk semmi esélyünk nem lehet. Nem mellesleg, az összes többi 48-as európai forradalom is elbukott, nemcsak a magyar. Úgy látszik, a forradalmak útja mindig az egész nemzet katasztrófájához vezet.

3. A szabadságharc folytatása és a trónfosztás (1849)

Kritikus pontja volt a szabadságharcnak a Habsburg-ház trónfosztása, amelyet Kossuth 1849 tavaszán mindenáron ki akart mondani a képviselőkkel. Keresztül is vitte, pedig erre semmi sem sürgetett bennünket (figyelemreméltó, hogy ugyanezt a hibát II. Rákóczi Ferenc is elkövette). Eltekintve attól, hogy ez rajtunk egyáltalán nem segített, súlyos következményekkel járt, amelyeket előre lehetett volna látni. Akkor „hősies” tettnek tűnt, de sokan az életükkel fizettek érte. A 13 aradi vértanú halálos ítéletében pl. a trónfosztás ténye különösen nagy súllyal esett latba, és a Haynau-féle bosszú sem lett volna ennyire kegyetlen, ha Kossuth a trónfosztást nem erőlteti. Ismét egy rossz döntés, amely szinte következett az előzőkből.

Ami várható volt, megtörtént: a Habsburg császár a trónfosztásra válaszul katonai segítséget kért az

oroszáktól, aki 200 000 fős hadsereget küldött ellenünk. Ebben a pillanatban a szabadságharc kimenetele eldőlt. Esélyünk sem lehetett a győzelemre. Legkésőbb ekkor le kellett volna állítani a fegyveres harcot, hogy a további értelmetlen véráldozatot elkerüljük. A józan és realista Görgey, a jól képzett, tapasztalt tábornok ezt világosan látta. Kossuth azonban mindenáron (!) a túlerő elleni hősies küzdelmet erőltette. Ismét egy nagyon rossz döntés!

Kossuth nem volt realista, és a hadvezetéshez sem értett. Még közvetlenül a világosi fegyverletétel előtt is azt követelte Görgeytől, hogy folytassa a harcot. Jellemző, hogy a magyar közvélemény ezt még a 20. század közepén is a „hősiesség” mintapéldájának, Görgeyt pedig „árulónak” tekintette (lásd Illyés Gyula „Fáklyaláng” c. színdarabját). Görgey megítélése mostanára már változott, de sokak számára ő még mindig bűnbak és „áruló”.

A szabadságharc tehát az ellenséges túlerő miatt elbukott. A kontraszt kedvéért megemlítem, hogy a Széchenyi-lánchíd viszont ugyanebben az évben elkészült – és azóta is Budapest egyik büszkesége. Lehet, hogy „Stefi gróf” kissé furcsa ember volt, de amit elhatározott, azt véghez is vitte. Reális tervei voltak, amelyeket meg is tudott valósítani.

A világosi fegyverletétel után évekig kényszerpályán haladtunk. A nemzet azonban nem tanult a bukásból. Szomorú, hogy Kossuth 1849 után is a nemzet bálványa maradt. Senki sem gondolta végig a fentieket. Azzal vigasztaltuk magunkat, hogy legalább hősiesen küzdöttünk!

Ráadásul a bukásra az egész nemzet Istentől való elfordulással reagált: „csalódtunk Istenben,

elhagyott bennünket, nem törődik velünk; hagyta, hogy a brutális túlerő eltaposson bennünket!”

Még súlyosabb, hogy a kiábrándulás és csalódás miatt sokan az okkult praktikákban kerestek „vigaszt”. Elterjedtek a halott-idézések, szeánszok, a jóslás különböző formái. Ez is nagyon rossz döntés volt! Talán egy példa is elég: nagy költőnk, Arany János (mint oly sokan abban az időben) sem tudott belenyugodni, hogy Petőfi meghalt. Okkult módszerekkel igyekezett kapcsolatba lépni „Petőfi szellemével”. Ennek következtében élete végén súlyos depresszióval küzdött, majd verset írt arról, mikor fog meghalni (és ez a „prófécia” be is teljesedett).

Teltek az évek, és a Habsburg Birodalommal való szembenállásunk változatlan maradt. Azóta szoktuk emlegetni, hogy „nem engedünk a 48-ból.” Követeltük a jogainkat. Ragaszkodtunk ahhoz, hogy mi is a Birodalom egyenjogú polgárai akarunk lenni. Közben azonban nagyot fordult a világ. A korai kapitalizmus Európa-szerte nagy lendülettel építette az „új világot” – és ennek fényében egyre jobban meglátszott, hogy a Habsburg Birodalom felett eljárt az idő. Megöregedett, megmerevedett, nem tudott lépést tartani versenytársaival. Csak az elnyomáshoz értett, és a sokféle nemzetből összetákolt Birodalmat igyekezett egyben tartani. A Habsburg császár csak a saját uralmának megőrzésével törődött. Mi ebből nem sokat vettünk észre – el voltunk foglalva a szembenállással, és kerestük a módját, hogyan tudnánk érvényesíteni jogainkat a Habsburgokkal szemben.

1. A Kiegyezés (1867)

Amikor a nemzetközi helyzet számunkra kedvezően alakult, kihasználtuk a Habsburgok gyengeségét, és helyet követeltünk magunknak a Birodalom asztalánál. Kialkudtuk jogainkat, elismerésünket, és 48-as céljaink – legalább részleges – megvalósítását. Mivel mindkét fél hajlott a kompromisszumos megegyezésre, s így létrejött a Kiegyezés! Magyar királlyá koronáztuk Ferenc Józsefet. Ettől kezdve a Birodalmat már Osztrák-Magyar Monarchiának nevezték – azt a látszatot kelteve, mintha két, egyenrangú részből állana. Mindkét fél saját magát csapta be azzal, hogy elérte, amit akart. A Habsburgok elhitették magukkal, hogy a rebellis magyarokat végre sikerült „megregulálni”. Mi pedig abban az illúzióban ringattuk magunkat, hogy amit 49-ben Kossuthnak nem sikerült fegyverekkel kicsikarnia, azt egyes alkudozással mégis elértük. Megint egy példa a nemzeti szintű önbecsapásra! Függetlenségről, szabadságról, önállóságról szó sem lehetett. Ismét nagyon rossz döntés született – tragikus következményekkel!

Gondoljuk csak meg! Valójában mit értünk el a Kiegyezéssel? Azt, hogy nagy erőfeszítéssel, megalkuvással feltolakodtunk az indulásra készülő „Titanic”-ra! Mert senkinek ne legyenek kétségei: a Habsburg Birodalom 1867-ben már a biztos

pusztulás felé haladt. A Titanic sem véletlenül került a tenger fenekére! A nagy birodalmak mind így végzik. Nem is lehetett másképp.

A Habsburg Birodalom ideje lejárt. A Birodalmat alkotó, elnyomott nemzetek (nemcsak a magyarok) egyre határozottabban maguknak követelték a saját országukat; követelték az önállóságot, szabadságot, függetlenséget. Mi pedig 1867-ben elfogadtuk Ferenc Józsefet királyunknak, s ezzel lényegében lemondtunk a függetlenségre való törekvésről. Magyarország ismét a Birodalom részévé vált – hozzá kötöttük magunkat, és vele együtt sodródtunk az I. Világháború poklába.

Ez még akkor is így van, ha a Kiegyezést látványos gazdasági és kulturális felvirágzás követte.

Magyarország elképesztő tempóban igyekezett minden téren behozni lemaradását. A korai kapitalizmus virágkora volt ez a fél évszázad, amelyben csodálatos fejlődés mutatkozott a gazdaság, ipar, kereskedelem, közlekedés, tudomány, művészetek, városfejlődés és az élet minden egyéb területén – csak éppen szellemi területen mutatkozott félelmetes lezülles!

Számomra mindez azt mutatja, hogy a nemzet ekkor mutatta meg, mire képes, ha a belső erőforrások Széchenyi által javasolt felszabadítására támaszkodik, és nem az Ausztriától való függetlenséget, politikai önrendelkezést, sajtószabadságot, stb. hajsolja – ahogy azt Kossuth megkísérelte.

Történelmünk egyik „nagy rejtélye”, hogy miután az ellenséges külső hatalmak brutális túlereje főként kerekedett, és kegyetlenül letaposott bennünket, mindig újra talpra álltunk, és meglepően rövid idő alatt újjáépítettük az országot.

Ráadásul ezek a drasztikus „visszametszések” olyan belső forrásokat nyitottak meg, amelyek szellemi, kulturális és gazdasági téren hihetetlen felvirágzást eredményeztek – és kifejezetten a javunkra szolgáltak. Ilyen periódusok voltak történelmünkben a Tatárjárás utáni újjáépítés, 1526 után a Reformáció elfogadása, Erdély aranykora, az 1686 utáni újjáépítés, a Reformkor, a Kiegyezés utáni 50 év, a Trianon utáni 20 év, az 1945-49 közötti szakasz, és az 1989-től napjainkig tartó időszak. Ami engem illet, ezeket a feltámadáshoz hasonló időket kifejezetten Isten kegyelmének tulajdonítom – hiszen a „rossz döntések sorozata” végleges bukáshoz is vezethetett volna.

5. A Magyar Királyság és a nemzetiségek viszonya

A török hódoltság egyik hosszú távú következménye Magyarország lakosságának tragikus megfogyatkozása és rengeteg kisebb-nagyobb falu elpusztulása volt. Emiatt a törökök kiűzése után hatalmas területek „pusztásodtak” – vagyis gazdátlanok, műveletlenek maradtak. E területekre intézményesen telepítettek le Európa számos országából és a Kárpát-medence más vidékeiről is milliós nagyságrendben román, szlovák, német, horvát, szerb, stb. földműveseket. Az új lakosok országos szinten hamarosan számbeli fölénybe

kerültek, egyes vidékeken pedig zárt tömbökben települtek. A 18. sz. végére a magyar lakosság aránya az ország népességének 39%-ára csökkent.

A telepések nagy része hamarosan elmagyarosodott, de sokan máig megőrizték nemzeti sajátosságait is. A 19. sz. során a legtöbb magyarországi nemzetiségben felébredt az igény a nemzeti önállóság iránt, ezt azonban sem a magyar nemesség, sem a Habsburg uralkodók nem akarták tudomásul venni, és a kérdést „szőnyeg alá söpörték”. Tragikusan rossz döntés volt ez is!

1994-ben egy közbenjáró imakonferencián horvát hívő testvérekkel beszélgettünk: tőlük tudtuk meg, hogy 1867 után a horvát nemzet is szeretne volna megkapni ugyanazokat a jogokat, amelyeket nekünk a Kiegyezéskor sikerült kicsikarnunk Ferenc Józseftől. Szomorú, de ezt éppen a magyar politikusok akadályozták meg! Emiatt a horvátok nagyon nehezteltek ránk – és bocsánatot is kellett kérnünk tőlük.

A Román Királyság 1877-ben alakult meg, a Kárpátokon kívül elterülő fejedelemségekből. Első királyuknak egy német herceget hívtak meg, aki I. Károly néven uralkodott. A román politikusok már ekkor tervezgették országuk kiterjesztését: a „Nagy Romániát”, amelybe Erdélyt is bele akarták foglalni.

Szerbia is folytonosan lázadozott mind a magyar, mind az osztrák uralom ellen, és a szlovákok is mozgódtak a Felvidéken.

Viharfelhők gyülekeztek a fejünk felett.

A Habsburg Birodalom nemzetei tehát valamennyien önállóságot akartak, nemzeti függetlenséget,

szabadságot, akárcsak a magyarok. A Habsburgok tudatosan uszították ezeket a népeket egymás ellen, hogy a saját hatalmukat fenntarthassák. Ha ezek a nemzetek akkor összefogtak volna a Habsburg uralom ellen, sokkal korábban kiszabadulhattak volna a Birodalom igájából, és nem harcoltak volna egymás ellen.

Érdemes megjegyezni, hogy Széchenyi István és Wesselényi Miklós (egymástól függetlenül) már 1830 körül észrevették ezeket a viharfelhőket, és írásaikban figyelmeztették a magyar nemzetet, hogy idejében orvosolni kellene a nemzetiségek panaszait – különben súlyos etnikai feszültségek támadnak a soknemzetiségű Magyarországon. Senki sem hallgatott rájuk! Ez is döntés volt, az egyik legrosszabb, amit valaha elkövettünk – s egyenesen vezetett a trianoni ország-csonkításhoz.

6. Belépés az I. Világháborúba (1914)

A következő döntési helyzet az I. Világháború kezdetekor adódott. Tisza István miniszterelnök húzódozott attól, hogy Magyarország belépjen a háborúba. Rossz előérzet gyötörte, pl. már akkor látta, hogy a románok ebben a háborúban elvehetik tőlünk Erdélyt. Látta, hogy a háborúból számunkra semmi jó nem származhat. Miért harcoljunk a Német Birodalom és a Habsburg Birodalom

oldalán – idegen érdekekért? Semmi közünk nem volt az európai hatalmak Nagy Háborújához, mégis belerántottak bennünket a „haláltáncba”.

Mondhatjuk, hogy igazán sokba került! Ebben a háborúban idegen földön, idegen érdekekért jóval több magyar katona pusztult el, mint a II. világháborúban – tökéletesen hiába és értelmetlenül! Ostoba Habsburg uralkodók gondolkodás nélkül feláldozták az általuk elnyomott nemzetek sok százezer katonáját a Birodalom érdekeiért. S az eredmény? Három nagy birodalom teljes összeomlása. A romok közül pedig kiemelkedett a következő szörnyeteg: a Szovjet Unió, amely még több pusztulást és halált okozott, mint az eddigiek.

7. Szocialista-kommunista uralom (1918–19) és a Trianoni Békeszerződés (1921)

Az I. Világháború számunkra teljes összeomlást jelentett – pedig a szabadságunk visszanyerését is jelenthette volna! Végre megszabadultunk a Habsburgok igájától, amelyet 1526 óta kellett viselnünk. Csakhogy ennek nagyon súlyos ára volt: a történelmi Magyarország megszűnése és szétdarabolása!

1918 őszén, a háború befejeződése után Hazánkban mindenféle értelemben zűrzavaros helyzet uralkodott. Itt már szó sem volt átgondolt döntésekről! Nem voltunk felkészülve arra, ami következett. Az utolsó Habsburg király Károlyi Mihályt, a „Vörös Grófot” nevezte ki miniszterelnökké – ez is katasztrofálisan rossz döntés volt! Senkinek nem volt világos elképzelése arról, hogy miután a Habsburg Birodalom összeomlott, és a környező országok katonailag megszállták Magyarország jelentős részeit – hogyan tovább... A szocialista-kommunista erők kihasználták a politikai és katonai káoszt, és meg akarták kaparintani a hatalmat. Közben sebesen sodródtunk Trianon felé – de ezt akkor senki sem látta! A zűrzavart kihasználva a kommunisták előre nyomultak, majd 1919 tavaszán pár hónapra hatalomra kerültek (Tanácsköztársaság).

A háború végén a győztesek összeültek tanácskozni (Párizsi Békekonferencia, 1920) – de a magyarokat nem hívták meg az asztalhoz, mondván: „kommunistákkal nem tárgyalunk!” (Ezzel a Tanácsköztársaságra utaltak, amely addig elképzelhetetlen vörös terrort valósított meg Hazánkban.) A magyar delegáció akkor jelenhetett meg a béketárgyaláson, amikor már csak a szerződés aláírása volt hátra.

Ne felejtsük el, hogy az 1918-as „Őszirozsás forradalom” és a belőle következő 1919-es „Tanácsköztársaság” milyen mérhetetlen károkat okozott Magyarországnak!

A Békekonferencia asztala körül ott ültek a győztes nyugati hatalmak, amelyeknek képviselői elképesztően tudatlanok és félreinformáltak voltak a Habsburg Birodalom népeiről és országairól –

még az egyszerű földrajzi és népességi tényekről is. Emiatt úgy alakult, hogy szinte Magyarország lett a „főbűnös”, akit példásan meg kell büntetni... Meg is tették. Még Ausztria is kapott tőlünk elcsatolt területeket. Ha Sopron németajkú polgárai nem álltak volna a sarkukra, mondván: „wir sind Ungarn!” – ez a szép város már száz év óta Ausztriához tartozna.

A győztesek a „Kisantant” országait (Csehszlovákia, Jugoszlávia, Románia) a Hazánk területéről lehasított hatalmas területekkel jutalmazták. Világos, hogy súlyosan meg akartak büntetni bennünket, mert azt gondolták, hogy máskülönben Magyarország ismét a kommunizmus tüzfészke lehet – tehát veszélyes a számukra.

A Habsburg Birodalomból tehát végre kiszabadultunk – de milyen áron! Trianon következményeit ma is nyögjük – ez közismert, részletezni nem szükséges. A lényeg az, hogy még száz év után sem gyógyultak be ezek a sebek – főleg azért nem, mert még mindig nem értjük, hogyan történhetett meg mindez velünk. Hol rontottuk el?

Pedig, ha akkor, a „trianoni amputálás” után meg tudtuk volna érteni, mi is történt – és miért – talán minden másképpen alakult volna. De nem hallatszott egyetlen józan hang sem, nem volt próféta, nem akadt igazi szellemi vezető, aki jó irányba tudta volna fordítani a kormánykerekét. Az önvizsgálat megint elmaradt, és a nemzet megint a panaszkodásba és önsajnálathoz süllyedt – akárcsak 1849 után.

8. Újabb hitetés a két világháború között: a német orientáció

A súlyos visszametszés után mégis csodálatos módon talpra állt a nemzet. Hatalmas fejlődés mutatkozott az oktatás, a művészet és a kultúra minden területén. Ugyanakkor szellemi és politikai vezetőink délibábos álmokat kergettek arról, hogy hamarosan visszakaphatjuk az elvesztett nemzetrészeket és területeket – s ezzel megfertőzték az egész nemzetet. Megint előállt az a helyzet, mint 1848-49-ben: a nemzet a hitetés áldozata lett. Önvizsgálat és a tanulságok levonása helyett az egész nemzet beleringatta magát abba a hamis illúzióba, hogy az igazságtalan trianoni döntés nem lehet Isten akarata; ez nem maradhat így; ezt helyre lehet és kell hozni; hogy mindenki más hibás – csak mi nem, stb.. Ez is döntés volt, igen-igen rossz döntés!

Ebből a súlyos „nemzeti lelki traumából” egyenesen következtek a magyar vezetők további tragikusan rossz döntései. Nem nehéz meglátni, hogy az I. Világháborút lezáró igazságtalan és ostoba békeszerződések készítették elő a második

nagy világegyet. 1920 után egész Európa gyorsuló tempóban haladt a II. Világháború felé.

A két háború közötti rövid békeidőben talán ismét lehetett volna más vágányra terelni Magyarország sorsát. De ezt a lehetőséget elszalasztottuk, mert elvakított bennünket az önsajnálattal és a revízió kívánása. Emiatt fordultunk Németország felé: azt reméltük, majd Hitler kezéből visszakapjuk, amit Trianonban elvettek tőlünk. Ez ismét katasztrofális döntésnek bizonyult.

Tragikus, hogy ezt a csapdát a vezetőink nem vették észre! Hogyan lehetett olyan emberben bízni, aki nyilvánvalóan őrült volt?! Sőt, még annál is rosszabb: okkult erők befolyása alatt állt! Miért nem akadt senki, aki hangosan kiáltotta volna: „Meztelen a király!” Hiszen jól lehetett látni, hogyan gondolkodik Hitler, mit akar, hogyan vadítja meg a saját népét. Senkinek nem tűnt fel, hogy karaktere, gondolkodása, retorikája mennyire antikrisztusi?

Nem találok megfelelő kifejezéseket annak érzékeltetésére, mennyire sátáni „húzás” volt a két Bécsi Döntés (1938 és 40), amellyel Hitler tényleg visszaadta Magyarországnak az elcsatolt területek egy részét. Innen végleg a lejtőre kerültünk! Trianon óta abban reménykedtünk, hogy ez majd bekövetkezik – és valóban meg is történt. Minden magyar boldog volt, a határokon belül és kívül egyaránt. Csak kevesen látták, hogy milyen csapdába kerültünk.

9. Belépés a II. Világháborúba (1941)

Azután Hitler – természetesen – „benyújtotta a számlát”. Követelte, hogy Magyarország is lépjen be a háborúba: támadja meg keleti szomszédját.

Öt nappal a német támadás után (1941. jún. 22.), Magyarország is belépett a háborúba: hadat üzent a Szovjet Uniónak. Ennél nagyobb örültséget az adott helyzetben nem is lehetett volna elkövetni! Nem tudhatjuk, mi lett volna, ha a magyar vezetők ellenállnak, és nem engednek Hitler követelésének, de valószínűleg jobb lett volna minden erőnkkel ellenállni a német nyomásnak. Lehet, hogy a német megszállást akkor sem kerülhettük volna el, de legalább nem úgy fejeztük volna be a háborút, mint „Hitler leghűségesebb csatlósai”, és a magyar katonákat sem vitték volna az orosz frontra meghalni.

Katonáink tehát – német hadvezetéssel – évekig az orosz fronton harcoltak. 1943 szörnyű telén (mínusz 40 fokos hidegben, hóban) a Don mellett szenvedték el a háború egyik legsúlyosabb vereségét a szovjet hadseregtől. Több mint 150 ezer halottunk maradt az orosz fronton, és több

tízezren szörnyű hadifogságba kerültek, sokan pedig egyszerűen megfagytak. Ma már tudjuk, hogy ezekhez az ember-veszteségekhez hozzá kell számítanunk sok százezer (!) ártatlan civil foglyot is, akiket később a megszálló szovjet katonák a magyar városok utcáiról hurcoltak el az orosz munkatáborokba „kicsi robotra” – vagyis sok évig tartó kényszermunkára.

Itt álljunk meg egy percre! Mit kerestek a magyar katonák az orosz fronton? Az ég-világon semmi okunk nem volt arra, hogy az oroszok ellen harcoljunk. Miért nem látta senki, hogy ez katasztrófába fog torkollani? Vagy ha látta, miért nem szólt idejében? Napóleon hadjárata senkinek nem jutott eszébe? Hogyan gondolhatta bárki, hogy ezt a háborút a németek fogják megnyerni? Mire volt jó katonáink hagyományos hősiessége, kitartása? Hiszen mindenki láthatta, hogy süllyed a hajó! Ilyenkor menteni kell, akit s amit lehet. Miért nem támadt fel az egészséges életösztön a vezetőkben, hogy ebből a csapdából menekülni kell – amíg az ajtó be nem zárul?

Azután be is zárult: 1944. március 19-én a német hadsereg megszállta Magyarországot. Megint kényszerpálya következett – és nagyon hosszan! Egészen 1991-ig idegen katonai megszállás alatt kellett élnünk.

Az u.n. „kiugrási kísérletről” (1944 végén) nem is érdemes szót ejteni – annyira elkésett, át nem gondolt, „amatőr” kísérlet volt. A németek előbb tudtak róla, mint azok a vezetőink, akiknek cselekedniük kellett volna. Ismét egy rossz döntés – súlyos következményekkel!

Az egész nemzetben szinte senki nem akadt, aki a háború előtt vagy alatt látta volna, hová vezet

ez az út! Megint az a szellemi vakság, mint az előző döntési helyzetekben... Mintha bezártak volna bennünket egy sötét verembe: a viták arról folytak, hogy Hitler, vagy a nyugati szövetségesek győzhetnek, addig mit tehetünk; számíthatunk-e a nyugatiak jóindulatára, ha ők győznek, stb..

De a legfontosabbat senki sem látta: a Szovjetek nyugat felé irányuló terjeszkedését! Vezetőink álmukban sem gondolták, hogy a háború után a keleti szomszéd csizmái alá kerülünk. A szellemi vezetők, írók, politikusok egyaránt elméleti vitákat (pl. balatonszárszói konferenciák) folytattak arról, hogyan lehetne a szegény parasztságot, munkásokat felemelni, mennyit lehet elfogadni a kommunizmus elveiből és követeléseiből, van-e harmadik út a számunkra, stb., de senki sem sejtette, hogy hamarosan nálunk is szovjet típusú kommunista diktatúra következik.

Szovjet megszállás és kommunista diktatúra

Így azután a háború utáni szovjet megszállás és a kommunista hatalomátvétel teljesen felkészületlenül ért bennünket. A háború elvesztését többé-kevésbé előre lehetett látni – de ami utána következett, az sokkolta a nemzetet. A valósághoz hozzátartozik, hogy sem a vezetőinknek, sem a közembereknek fogalma sem volt arról, mi történt a Szovjet Unióban 1917 után. Nem tudták, hogy a kommunisták milyen elveket vallanak, mi a céljuk, és milyen kegyetlen módszereik vannak. Nem tudták azt sem, hogy fenik a fogukat az egész közép-európai régióra, s kész terveik vannak arra, hogyan terjesszék ki befolyásukat ezekre az országokra. Ők tudatosan készültek a hódításra, mi pedig észre sem vettük a közelgő vörös áradatot.

Erről eszembe jut az a vörös iszap katasztrófa amely a Bakony lábánál történt 2011-ben. A kétféle vörös áradat között néhány feltűnő hasonlóság mutatkozik. Mindkettőt lehetett volna előre látni, vagy legalább sejtteni – mégsem láttuk. Legkevésbé azok, akikre végül rázúdult a pusztító áradat. Pedig a közeledő veszély felismerhető volt, a küszöbön álló gátszakadásnak voltak figyelmeztető jelei, csak ezekkel a felelős vezetők nem törődtek. Amikor a katasztrófa bekövetkezett, teljesen készületlenül érte az áldozatokat. A mai napig (2019) sem tisztázódott, hogy kik felelősek a pusztításért, és a felelős vezetők miért nem akadályozták meg.

Furcsa módon az 1919-es Tanácsköztársaság tanulságainak levonása is elmaradt. Mintha az egész nemzet megegyezett volna abban, hogy erről nem beszélünk, nem is gondolunk rá.

Annyira idegen volt az egész jelenség, s annyira nem értettük, hogyan történhetett meg ez velünk – hogy inkább a szőnyeg alá söpörtük az egészet. Ha valaki figyelmeztette volna a nemzetet, hogy a 19-es szörnyűség csak „ízeltő” volt abból, ami 45 után következik, bizonyára senki sem hitte volna el. Pedig a háború utáni kommunista korszakot annak a Rákosi Mátyásnak neve fémjelzi, aki már 19-ben is a kommunista vezetők között volt! Megint nem volt senki, aki „órszemként” figyelmeztetett volna bennünket, mi következik ránk.

A II. világháború után sokáig nem volt választási lehetőségünk – kényszerpályán haladtunk. Nem dönthettünk a sorsunk felől. Túlélésre kellett berendezkednünk.

Szerintem az 1956-os forradalom sem döntés kérdése volt: egyszerűen nem bírtuk tovább. Ezt sem látta senki előre, s nem igaz, hogy valakik előre megszervezték; nem igaz, hogy külföldről irányították... Igazi „vulkánkitörés” volt – amely mindenkit váratlanul ért, és mindenképpen be kellett következzen. Még azokat is meglepte, akik aktívan részt vettek benne. 56-ban még csak 12 éves voltam (és természetesen otthon maradtam) – de a szétrombolt várost a harcok befejezése után láttam, ez belém vésődött, akárcsak a ránk nehezedő elnyomás: megint letaposott bennünket a brutális katonai túlerő!

Az már egyáltalán nem volt spontán reakció, ahogyan a Szovjet Unió reagált, s hogy katonai erejével kegyetlenül letiporta a forradalmat. Ők erre jól felkészültek, mert mindig tartottak tőle, hogy bekövetkezik – hiszen tudták, hogy a magyarok túlnyomó többsége soha nem akarta, nem támogatta a kommunista uralmat. Az, hogy katonai erővel le fogják verni a forradalmat (ugyanúgy, mint 1849-ben), várható és részükről logikus lépés volt. De miért nem látta ezt a nemzet, jó előre? Az utána következő „belföldi” kommunista bosszú nem az első, de a legsúlyosabb ilyen természetű csapás volt történelmünk során. Mi jöhetett még ezután? Megint az a „minta” ismétlődött, amit korábban többször is átéltünk: a súlyos elnyomás spontán forradalmat robbantott ki, a reménytelen helyzetben hősiezen harcoltunk a túlerő ellen, azután a brutális bosszú következett, mi pedig az egészségből semmit nem értettünk, nem tanultunk – csak magunkat sajnáltuk.

Döntési lehetőség 56 után sem adódott. Kényszerpálya volt ez is a javából. Jól emlékszem a reménytelenség és kilátástalanság évtizedeire – engem is nagyon megviselt. Harminchárom év telt el anélkül, hogy akár egy halvány reménysugár enyhítette volna ezt a szörnyű kilátástalanságot. Mázsás súllyal nehezedett a lelkünkre, hogy mindez miért történt velünk? Hogyan lehet ebből a gödörből kikecmeregni? Meddig ülnek a nyakunkon a megszállók? Sokan azt is kérdezték: miért engedi Isten, hogy így bánjanak velünk?

Hangsúlyozni szeretném, hogy semmiféle biztatás nem érkezett sem belföldről, sem külföldről. Ha valaki azt kérdezte, meddig fog ez tartani, nem kapott választ.

A Kádár-korszak több szempontból is történelmi mélypont volt a magyarság számára. Mindenekelőtt szellemileg. Aki nem élte át, az meg sem tudja érteni, miért.

Talán az egyetlen reménysugár a karizmatikus hullám megérkezése volt, amely 1974-től kezdve néhány felekezetben valóban „földrengésszerű” változásokat eredményezett. Sajnos, nem bizonyult sem tartósnak, sem átütő erejűnek. Kb. tíz év elteltével a „régibortömlők” bizonyultak erősebbnek.

A Fordulat: 1987. május 23.

Ha az eddigi rossz döntések sorozata sötét képet fest a 19. és 20. sz. magyar történelméről – az egyáltalán nem véletlen! Ez valóban sötét korszak volt! Alig-alig találunk benne fényesebb szakaszokat. 1987-ben azonban „felment a függöny”, és elkezdődött az igazi történet. Az előbbi hosszú, sötét szakasz olyan volt, mint a színházban a darab kezdete előtti várakozás.

1956 után 30 évvel történt valami, amire senki sem számított. Híre érkezett, hogy tavasszal meglátogat bennünket egy közbenjáró imádkozókból álló, kb. 15 fős csapat, amely 7 európai országot sorra látogatott. Isten küldte őket kijelentés által Budapestre is, hogy itt a helyi keresztény vezetőkkel együtt imádkozzanak Magyarorszáért. (Mint utóbb megtudtuk, a csapat vezetőjének Isten évekkorábban kijelentette, hogy kiket hívjon erre az útra, melyik európai fővárosokba menjenek, stb.).

A vendégek a világ minden tájáról érkeztek, kb. tucatnyi országból: közbenjárók, ima-harcosok, próféták és Biblia-tanítók voltak közöttük. A hazai résztvevők a kisebb és nagyobb egyházakból, gyülekezetekből jöttek. Többségünk számára a

résztvevők nagy része ismeretlen volt. Összesen kb. ötvenen lehettünk, és három napot töltöttünk együtt.

Az első napon a vendégek tanításait és bizonygatóteteleit hallgattunk meg. Hamar világos lett, hogy a hazai kereszténység erősen megosztott. Sokféle törésvonal húzódik közöttünk: felekezetek közötti ellentétek, előítéletek, régi és újabb sérelmek, vádaskodások választanak el egymástól. A vendégek rámutattak, hogy amíg ezeket el nem távolítjuk az útból, nem remélhetünk javulást az ország helyzetében. Ez számunkra is teljesen világos lett.

A második napon együtt böjtöltünk, és spontán módon egyenként bocsánatot kértünk a saját közösségünk nevében attól a jelenlévő személytől, aki a velünk szembenálló csoportot (egyházat, nemzetet, stb.) képviselte. A „címzett” minden esetben megbocsájtott, majd az esetek többségében ő is bocsánatot kért a másik féltől, aki viszonozta a megbocsájtást. Ez egy teljes napot igénybe vett. Nem volt könnyű, de végül nagy megkönnyebbülést és felszabadulást szerzett. A teljesség igénye nélkül néhány példa a megbékélésben résztvevő felekre: zsidók és magyarok, katolikusok és reformátusok, magyarok és osztrákok, karizmatikus és nem karizmatikus hívők, stb..

El kell mondanom, hogy ebben magam is érintett voltam. Felismertem, hogy gyűlölet van bennem az osztrákok iránt a magyar szabadságharcok elfojtása és a Habsburg elnyomás miatt (bár személyesen semmiféle tapasztalatom nem volt az osztrákokkal kapcsolatban). Megláttam, hogy ezzel a gyűlölettel a szívemben nem állhatok Isten elé. Mindezt nyilvánosan elmondtam az egyik

jelenlévő osztrák testvérek – és kértem, hogy bocsásson meg a gyűlöletért. Miután megbocsátott, megszabadultam a gyűlölködéstől, és nagyon megkönnyebbültem.

Évekkel később hasonló kibékülésekben vettem részt német, horvát és orosz testvérekkel is. Azóta egészen más szemmel nézek ezekre a nemzetekre: elsősorban az ottani testvéreket látom, ha rájuk gondolok – mert Istennek minden nemzetben vannak választottjai!

A harmadik napon, 1987. május 23-án nyilvános összejövetelt tartottunk, ahová sokan mások is eljöttek. Itt kihirdettük a közöttünk történt megbékéléseket. Az egész gyülekezetet nagy öröm töltötte be, és számos próféciát kaptunk.

Többek között az is elhangzott, hogy Isten megszabadít bennünket az idegen katonai megszállástól Ézs 37:29 szavai szerint. (Azt hiszem, a jelenlévők közül senki sem remélte, hogy ez pár éven belül bekövetkezhet – mégis így lett: négy évvel később, 1991-ben a szovjet csapatok kivonultak Hazánkból.) Fontos, hogy a „világi színpadon” a konferencia időpontjában a jövőndő politikai változásoknak semmiféle előjele nem mutatkozott! Az egész ország félájult, dermedt állapotban és reménytelenül hevert. A közhangulatot leginkább talán az egyik népdal szövege fejezi ki: „Azt csak a Jóisten tudja, mikor szabadultok...”

Mi történt ezután?

1987 májusa után hamarosan „földcsuszamlás” kezdődött: a legtöbb hazai történelmi egyház vezetője meghalt, vagy lemondott – s a helyére új ember került. Azután ugyanez történt politikai csúcs-vezetőkkel is.

1989-ben újratemették a kivégzett 56-os vezetőket: Nagy Imrét és társait. Röviddel ezután meghalt Kádár János. A több hónapig tartó „Kerekasztal-tárgyalások” során az 1949 óta hatalmi helyzetben lévő kommunista párt lemondott a diktatúráról, és beleegyezett, hogy új politikai pártok alakulhassanak, majd 1990-ben szabad választásokat tartson az ország.

Egymást követték azok a változások, amelyeket korábban el sem tudtunk volna képzelni. 1989-ben polgári pártok alakultak, a Munkásörséget (a kommunista párt magánhadseregét) a szocialista miniszterelnök feloszlatta, majd 1990-ben a parlamenti választások rendben lezajlottak. A kommunista diktatúra évtizedei után végre szabadon választott magyar kormány alakult Antall József vezetésével, amely pontosan 3 évvel a fent említett harmadik napi összejövetel után tette le az esküt a Parlamentben: 1990. május 23-án.

A továbbiak már történelmünk „Rendszerváltozás” c. fejezetébe tartoznak. Antall József kezdeményezésére és bátorságának köszönhetően megszűnt a KGST és a Varsói Szerződés, majd 1991-ben a szovjet megszálló csapatok kivonultak Hazánkból. Isten kegyelmének tulajdonítható, hogy ezek a hihetetlen változások tárgyalásos úton, békésen zajlottak le (nem vérontással, erőszakkal, ahogyan több szomszédos országban)! Ilyen sikeres és ugyanakkor „vértelen” forradalmat korábban soha nem tapasztaltunk.

Isten megszabadított bennünket a kommunista igától és a szovjet katonai megszállástól – pontosan úgy, ahogyan abban az ézsaiási próféciában megígérte – ráadásul erőszak és harc nélkül.

Szeretném kiemelni azt a csodát is, hogy sem a „rendszerátalakítás” során, sem később nem került sor semmiféle bosszúra. A korábbi vezetők, politikusok és kommunisták közül senkit nem vontak felelősségre, és senkit sem bántalmaztak. Igaz, hogy ilyen módon több évtizedig tartott, amíg a korábbi kommunista vezetők „kikoptak a hatalomból” – de ez még mindig jobb, mintha elszabadult volna a véres bosszú szelleme. Nálunk nem történt önbíráskodás, sem egyéb törvénytelen ségek. Ugyanakkor az egész magyarság időt és lehetőséget kapott arra, hogy tanuljon az 1945 óta átélt eseményekből, s megértse a kommunizmus szellemének valódi természetét.

A következő, hosszútávon meghatározó esemény 1996-ban történt. Hosszas tárgyalások után, Nemeskürty István személyes közvetítésével megszületett az a szövetség, amely a mai napig (2018) meghatározza Magyarország pályafutásának irányát. Külső szemlélő számára ebből csak a FIDESZ és a KDNP közötti politikai szövetség látszik, pedig sokkal többről van szó!

Említettem, hogy az 1987-es imakonferencia békekötéseinek egyike a katolikus-református megbékélés volt. Ennek fényében érdemes szemlélni azt a rendkívüli barátságot és szövetséget, amely Orbán Viktor és Semlyén Zsolt között létrejött – és immár 22 év óta alapjául szolgál Magyarország belső békéjének. Ez a két rendkívül tehetséges politikus nemcsak az említett két pártot vezeti és a közöttük lévő politikai egységet biztosítja, hanem szellemileg a magyar protestáns és katolikus hívőket is képviseli és összekapcsolja. Ennek jelentőségét nehéz túlbecsülni, mert történelmünk során ez először nekik sikerült!

Szeretném hangsúlyozni, hogy ez a katolikus-protestáns megbékélés Orbán Viktor családjában már korábban megszületett. Ugyanis Viktor református, a felesége, Lévai Anikó pedig katolikus. 1986-ban kötöttek házasságot. Évtizedek óta hűségesen kitartanak egymás mellett, és nevelik öt gyermeküket. Mindketten meggyőződéses hívő emberek, aktívan részt vesznek a saját egyházuk életében. Az sem mellékes, hogy Viktor eleinte liberális gondolkodású, vallástalan ember volt – és a felesége segítségével jutott hitre. Az egész ország számára fontos, hogy olyan miniszterelnöke van, aki a saját családját jól igazgatja; szereti a szüleit, feleségét és gyermekeit – és az egész országot!

Így talán jobban érthető, miért kezdődik az új magyar Alkotmány ezzel az idézettel: „Isten áldd meg a magyart!” Az sem meglepő, hogy emiatt az istentagadó, liberális és szocialista, nyugati és hazai politikusok magukból kikelve, tajtékzó gyűlölettel támadják Magyarországot, és személy szerint Orbán Viktort. Mióta hitre jutott, Viktor mindig bátran kiállt a keresztény hit mellett, és soha nem hagyott kétséget az iránt, hogy ő maga is hisz Istenben.

Szeretnék rámutatni arra is, hogy az említett 1987-es zsidó-magyar megbékélés nemzeti szinten is jó gyümölcsöket hozott. Ha az azóta eltelt 30 évet a magyarországi zsidó közösség és Izrael állam oldaláról nézve szemléljük, egyértelműen megállapítható, hogy a magyarsággal való viszonyuk folyamatosan javul. Az 1990-es években még mindkét oldalról akadtak befolyásos politikusok, akik megpróbálták viszályt szítani a magyarországi zsidó közösségek és a magyarok között. Ezek az emberek azóta „eltűntek a színpadról”. Azt még nem mondhatjuk, hogy az antiszemitizmus teljesen

eltűnt volna Hazánkból, de errefelé haladunk. A kölcsönös gyűlölködésnek, vádaskodásnak nálunk már kiszáradt a forrása. Korábban külső-belső ellenségeink gyakran vádolták Hazánkat és az Orbán-kormányt antiszemitizmussal és nacionalizmussal – de ezek a rágalmak mára már elhallgattak. A hazai zsidó közösségek vezetői pedig nyilvánosan elismerték és megköszönték, hogy az Orbán-kormány megvédi őket (is) az iszlám áradattól.

Külön fejezet az elmúlt évek történetei között a határon túli magyarok állampolgárságának és szavazati jogának visszaadása. Ez is a nemzeti megbékélés folyamatának része! A Trianoni Békeszerződést majd száz évvel ezelőtt írták alá, s annak következtében több millió magyar egyik napról a másikra idegen és ellenséges indulatú országban találta magát, ahol még az anyanyelvét sem használhatta szabadon. Tengernyi igazságtalanságot és sokféle elnyomást kellett elszenvedniük a többségi társadalom részéről – s ráadásul sokszor az anyaország sem támogatta őket. Szenvedést okozott ez nemcsak nekik, hanem nekünk is, akiknek a megmaradt Magyarországból tehetetlenül kellett néznünk sorsukat.

Száz év óta először mostanában (2010-18) történt ezen a téren valami igazán jelentős, pozitív változás. Az elmúlt néhány év során több mint egy millió (!) külföldi nemzettársunk kapta vissza magyar állampolgárságát, amelyet Trianonban jogtalanul elvettek az őseiktől. Mind az ő számukra, mind a határokon belülieknek óriási jelentőségű ez a lépés! Jótékony hatásait meg fogjuk látni a következő időszakban, bár ma még sokan észre sem vették, milyen sokféle gyógyulás fakad ebből a forrásból a magyar-magyar viszonyokban. Ismét

egy újabb dimenziója ez a megbékélés gyógyító folyamának!

Most talán azt kérdezheti valaki: „Hogy jön ez ide?”

Úgy, hogy ez a fejlemény is Orbán Viktor és Semlyén Zsolt szövetségéből származik! Együtt határozták el ezt a lépést, és Semlyén Zsoltot (aki maga is Erdélyből származik) a miniszterelnök kérte fel, hogy szervezze meg a határon túli magyarok „visszahonosítását”. Ez igazán nem volt egyszerű feladat, de Semlyén Zsolt kitűnően megoldotta.

Lényeges javulás indult meg Magyarország és a szomszédai közötti viszonyban – amelyre oly régen vártunk!

Felmérhetetlen jelentőségű az is, hogy hosszú évszázadok után végre olyan vezetőink vannak, akik visszaadták a magyarságnak önbecsülését. Most végre nyíltan vállalhatjuk, hogy „egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók!” Ez is a gyógyulás folyamatához tartozik.

Talán hamarosan felszínre kerül az a kérdés is, hogy Isten milyen szerepet szánt népünknek a hosszú távú terveiben, s milyen ajándékokat adott nekünk, hogy ezt be tudjuk tölteni. Ebből most csak annyit szeretnék hangsúlyozni, hogy áldással akar tenni bennünket más nemzetek számára, hogy jóval viszonzozzuk az elszenvedett rossz dolgokat – amint ezt Isten szava mondja.

Mi van az üveghegyen túl?

Ezzel még nincs vége a szövetség áldásainak. Számos terület van, ahol hasonló megbékélésre van szükség a gyógyuláshoz. Hadd említsek néhányat.

A magyar nép és a környező népek között sok évszázados feszültség, ellentét (sokszor gyűlölet) halmozódott föl. Ezek végre át kell adják helyüket a kereszténységre alapozott jó viszonyoknak, kölcsönös segítségnek, megbecsülésnek. Várható, hogy amint külső-belső ellenségeinktől Isten megszabadít bennünket, erre is sor kerül.

Vannak olyan mozgalmak, szervezetek, szellemi áramlatok, amelyeknek szellemi töltését a kereszténységgel szembeni aktív gyűlölet jellemzi (kommunizmus, iszlám, liberális ateizmus, globális hatalom, stb.).

Ezek állandóan támadják Magyarországot, Orbán Viktor kormányát, általában a magyarokat, és gyökerestül ki akarják irtani a kereszténységet Hazánkából. A történelem bizonyítja, hogy e mögött egy globális méretű, gyilkos szándék húzódik meg: legszívesebben minden egyes zsidót és keresztényt kiirtanának – s vannak olyan szervezetek, amelyek valóban gyilkolják is őket! Ahogyan Eszter könyvéből láthatjuk, ez a gyilkos indulat igen régóta működik a világban – és a célja mindig ugyanaz. A jó hír az, hogy a hatékony közbenjárás által Isten a legsötétebb tervet is „jóra tudja fordítani”!

Szellemi erővel szemben azonban csak erősebb szellemi hatalom győzhet, szellemi fegyverekkel (2Kor 10:3-5; Ef 6:10-18). Egy dolog viszont 1987 óta már világos: először a keresztények közötti

megbékélésre, megbocsájtásra, összefogásra van szükség! Ha egyszer bocsánatot kell kérnünk, vagy meg kell bocsájtanunk, azt helyettünk senki más nem teheti meg. Minél előbb be kell gyógyítani a hazai kereszténységen belül a töréseket!

Mit lehet ebből leszűrni?

Tudom, hogy ezen a ponton súlyos kérdések támadhatnak az olvasóban. Lehet, hogy egyesek számára mindez szokatlanul hangzik, vagy egyenesen elfogadhatatlan.

Nyilván nehéz feladat ennyi eseményt egy tekintettel átfogni. Mégis arra kérem az Olvasót, próbálja meg! Ne a részletekkel foglalkozzon, hanem a döntések sorozatát figyelje. Kell legyen valami magyarázata annak, hogy Magyarország népe és vezetői a 19. század elejétől 1987-ig sorozatosan rossz döntéseket hoztak!

Próbáljunk meg ezekből tanulni! Legalább a „következő kanyarban” ne kövessük el újra ugyanezeket a hibákat!

Úgy látom, az említett döntés-sorozatban „vak vezetett világtalant” – vagyis vezetőink vakok voltak: elképesztő mértékben képtelenek bizonyultak az előrelátásra, a választható utak felmérésére! Visszanézve, persze, könnyebb kiértékelni, hogy egy-egy döntés miatt hová jutottunk. Keserű tanulság, hogy soha nem oda, ahová el akartunk érni. Nem az következett be, amit vezetőink ígértek – hanem sokszor éppen az ellenkezője! Tragikusan hiányzott a prófétai látás, amely nélkül a nemzet szükségszerűen utat téveszt, és a szakadékban köt ki.

De vajon miért? Talán a mi népünkkel Isten nem törődik? A Biblia arról tanúskodik, hogy Istennek bizony gondja van a nemzetekre – vagyis az Izráelen kívüli népekre is! Történelmünk is azt bizonyítja, hogy igenis törődik velünk! Számos történelmi helyzetben közel került országunk és népünk a totális káoszhoz, a teljes beolvadáshoz, a végső megsemmisüléshez. Csak a vak nem látja, hogy egyedül Isten irántunk való kegyelme és közvetlen beavatkozása miatt menekültünk meg attól, hogy a történelem szemétdombjára kerüljünk.

Sokáig kerestem a választ ezekre a kérdésekre. Amit találtam, talán nem teljes válasz, de meg-szívlelendő. Mindenekelőtt azt kellett felismernem, hogy minden nemzet sorsa azokon múlik, akik abban a nemzetben Jézus Krisztushoz tartoznak. Úgy is mondhatjuk: az Eklézsiának az a része felelős a saját nemzetéért, amelyet Isten abban a népben helyezett el. Ha pl. a magyar népről van szó, ennek egy része, a Jézus Krisztusban hívő magyarok „kettős állampolgársággal” vannak felruházva. Egyrészt a saját népükhöz tartoznak, másrészt Jézus Krisztushoz.

Ebből a kettősségből következik, hogy a magyar nép előtt Isten királyi uralmát képviselik – s ugyanakkor Isten trónja előtt a magyar népet. Az első képviselő ad lehetőséget az Istent személyesen nem ismerő nemzet-résznek, hogy közel jöjjenek Megváltójukhoz. Ez az evangélium hirdetésének, megismerésének, terjedésének témája.

A második képviselő pedig az egész magyar népért való közbenjárás területére tartozik. 1Tim 2:1-8 és Ez 22:30 szerint Isten keresi azokat, akik elé állnak a saját népükért, és kegyelmét kéri

nemzetük számára. Közelebbről: imádkoznak az ország vezetőiért, hogy jó döntéseket hozzanak, illetve azért, hogy Isten ajándékozzon nekünk jó vezetőket.

Ezzel a közbenjárás témái még messze nincsenek kimerítve! Hogy csak egyetlen továbbit említsek, szükséges azért is imádkoznunk, hogy Isten ajándékozzon népünknek prófétákat, akiken keresztül szólni tud hozzánk, eligazítja még világi vezetőinket is – de fordítsa szívünket a prófétai szó megbecsülésére, az engedelmességre is, különben hiába hangzik a figyelmeztetés.

Ha nem hangzik a prófétai szó (vagy a címzettek nem hallgatnak rá) – akkor áll elő az a helyzet, hogy „vak vezet világtalant”. Erre a tanulmányban számos példát említettem.

Ezek után már nem nehéz meglátni, hogy Magyarországon mind a két fajta képviselő „erősen hiányos” volt – és még ma is sok tekintetben az. Hogy miért? Ehhez egy külön tanulmány kellene – ezért csak dióhéjban próbálok összefoglalni.

Az első fajta képviselő területén az Istent nem ismerők alig-alig találkozhattak olyan hazai, hiteles tanúkkal, akik valóban Isten királyi uralmát képviselték. Találkoztak viszont az egyes egyházak, felekezetek uralmát szolgáló „tisztviselőkkel”, akik sokszor a világi uralmat is kiszolgálták, illetve meg akarták szerezni.

A második képviselő azonban történelmünk nagy részében szinte ismeretlen és elhanyagolt terület volt. Ha egyáltalán szóba került, a hívők többsége úgy foglalt állást, hogy „a politika nem a mi dolgunk!” Esetleg így: „semmi közünk ehhez a világhoz és annak vezetőihez!”

Pedig mindig voltak közöttünk fényesen ragyogó közbenjárók is, mint pl. Szent Margit! Hála Istennek, ez a helyzet kb. 1974 óta fokozatosan javul. Ma már nem ismeretlen fogalom a közbenjárás, a vezetőkért való imádkozás.

Találtam egy másik döntő fontosságú nézőpontot is, amely nagymértékben meghatározza minden nemzet sorsát. 5Móz 32:7-9; ApCsel 17:24-26 (és több más, hasonló hely) szerint Isten határozta meg a nemzetek lakóhelyét és fennmaradásuk idejét. S ezzel szoros összefüggésben azt is, hogy Izráel szétszórátása idején melyik népnek mekkora rész jut Izráel népességéből. Sejthető az is, hogy Isten közelről figyel, hogy az egyes nemzetek hogyan bánnak Izráel népének azzal a részével, amely „nekik jutott”. Befogadják-e őket országukba, hogyan reagálnak a zsidóság minden más néptől való különbözőségére, hogyan viszonyulnak hitükhöz, stb. De nemcsak figyel, hanem meg is ítéli a nemzeteket e szempontok alapján. S mivel a népek esetében ez a fajta ítélet szükségszerűen ezen a Földön és a történelmi időben zajlik, vannak nemzetek, amelyek áldást nyernek, mások pedig nevelő célú fenyítést kapnak. Meggyőződésem, hogy valahol e területen kell keresnünk azokat az okokat, amelyek miatt egyes népek felemelkednek, virágoznak – mások pedig lehanyaglanak, esetleg el is tűnnek a történelem színpadáról.

Mit tanulhatunk az 1987-es fordulatból?

1987 óta gyökeresen megváltozott Magyarország történelmének iránya – de ennek a fordulatnak a keresztények egymás közötti kapcsolataiban kellett kezdődnie. Tanúsíthatom, hogy ha akkor, 1987 tavaszán az összegyűltek elutasították volna a megbékélésre való felhívást, nem hajlottak volna a bocsánatkérésre és megbocsátásra – ez a pozitív fordulat nem valósulhatott volna meg! A Biblia egyértelműen tanít bennünket arra, hogy az atyafiak közötti megbocsájtás, megbékélés alapvető feltétele annak, hogy Isten megbocsássa bűneinket. S ez mind egyéni, mind nemzeti szinten érvényes.

Érdeemes megnéznünk, mi történik akkor, ha az érintettek nem hajlandók a megbocsátásra. Itt egy konkrét példa: az említett nemzetközi imádkozó csapat egyik tagjától, egy dán testvértől hallottam, valamikor az 1990-es évek közepén. Ez a testvér az 1990-es évek elején Jugoszláviában járt, és látta, hogy a szerb és a horvát hívők között súlyos nemzetiségi ellentétek feszülnek. Tudta, hogy ezen csak kölcsönös megbékéléssel lehet segíteni – tehát azon igyekezett, hogy összehívja a szerb és

a horvát hívők képviselőit, s közvetítsen közöttük. Azonban ezt mind a két fél elutasította: egyszerűen nem voltak hajlandók szóba állni egymással! A dán testvér ekkor szomorúan tudomásul vette a kudarcot, és azzal a meggyőződéssel utazott el, hogy a Balkánon valami szörnyű tragédia fog következni.

A többi már történelem: a 90-es évek balkáni háborúja, amelynek során ez a két testvérnép rettenetes dolgokat követett el egymás ellen (és más, szomszédos nemzetek ellen is).

Nyilvánvalóan ma (2019-ben) is bőven van még tennivalónk a körülöttünk élő nemzetekkel való kölcsönös megbékélés területén. A múltunkból sok szellemi terhet cipelünk magunkkal. A fejekben, szívekben sok sérelem, vád, bűn és sötétség lerakódott, átöröklődött. Egymás közötti kapcsolataink sok területen még a „normális” szintet sem érik el.

Történelmünk bizonyítja, hogy amikor a magyar keresztények (és csoportjaik) között viszály, ellenségeskedés, féltékenység, és ehhez hasonlók uralkodnak – az egész nemzet idegen hatalmak elnyomása alá kerül, s a tragédiák egymást követik.

A kölcsönös megbocsájtás, megbékélés helyett hiába próbálkozunk „hősiességgel” – vagyis a fennálló hatalom elleni lázadással, forradalommal, szabadságharcokkal, fegyverekkel. Ezt már sokszor megpróbáltuk – de sohasem sikerült!

Nem nehéz felismerni, hogy a hiteles prófétai szó nélkül valóban elvadul a nép – pontosan úgy, ahogy a Biblia mondja: „Ahol nincs prófétai látás, ott elvadul és lezüllik a nemzet” – Péld 29:18. Ilyenkor a vezetők rossz döntéseket hoznak –

amelynek következményeit az egész nép szenved. Ha viszont az Eklézsia betölti prófétai szolgálatát, az egész nemzet útmutatást kap a jó döntésekhez.

Ehhez szorosan kapcsolódik a közbenjárás szolgálata, amely által az Eklézsia kérheti és megkaphatja Istentől az istenfélő és igazságszerető vezetőket, akik bölcsen vezetik az országot: 1Tim 2:1-8. Ahol viszont ez a szolgálat nem működik, ott alkalmatlan vezetők kerülnek uralomra, akik folyvást rossz döntéseket hoznak.

1987 óta a változások alapján jó irányba mutatnak. Van jövőnk! Lassanként megérik a nemzetben az a felismerés, hogy Isten csak jót tervezett a számunkra (Jer 29:11-13), amelyet viszont csakis az általa választott, istenfélő vezetők tudnak megvalósítani. Ismétlem: Isten egyetlen nép számára sem tervezett rossz dolgokat, csak jókat. Ezek viszont nem automatikusan válnak valóra, hanem kizárólag istenfélő vezetők egysége által.

Ezen felül, különösen mostanában (2015-19) azt is tapasztaljuk, hogy Isten jóra tudja fordítani, még lelkünk ellenségének gonosz szándékait, és az emberek rosszindulatát is: 1Móz 50:20.

Csak egy példa: sokszor szoktuk emlegetni a török hódoltság 150 éves keserű és pusztító korszakát – de az csak most mutatkozik meg, hogy akik ezt nem élték át, milyen veszedelmesen „naivak” és sebezhetőek az iszlám szellemi és társadalmi támadásával szemben. Mi – keservesen ugyan, de egyszer s mindenkorra – még a 16. században megtanultuk, mi a különbség Dobó István és Jumurdzsák között. S ahogy akkor, most sem hajolunk meg az iszlám erőszakos „nyomulása” előtt – hanem ellene állunk. Dobó és társai

bizonyították, hogy „nem sokaság, hanem szabad nép tesz csuda dolgokat”. Hitük és bátorságuk által megvédték a várat a sokszoros túlerővel szemben. Ma is védekeznünk kell – de amíg nem adjuk be a derekunkat, addig mi állunk nyeresre!

Befejeztem 2019. február 4-én – de a történetnek még nincs vége. Hitem szerint a java még ezután következik!

Tartalom

A kiadó előszava.....	5
Summa.....	7
Bevezetés.....	7
Mit jelent az 1987-es Fordulat?.....	9
1. Útkeresés a 19. sz. első felében.....	10
2. Forradalom és szabadságharc.....	15
3. A szabadságharc folytatása és a trónfosztás....	19
4. A kiegyezés.....	22
5. A Magyar Királyság és a nemzetiségek viszonya	24
6. Belépés az I. Világháborúba.....	26
7. A Szocialista-kommunista uralom és a Trianoni Békeszerződés.....	27
8. Újabb hitetés a két Világháború között: a német orientáció.....	30
9. Belépés a II. Világháborúba.....	32
A Fordulat: 1987. május 23.....	36
Mit tanulhatunk az 1987-es Fordulatról?.....	50

